

KAPITOLA 1

Jindřich se snažil pohnout, ale nešlo to. Byl zesláblý a na něm ležela hromada těl. Nemohl si vybavit, co se vlastně stalo. Pamatoval si jen, že ho vezou na káfe, a pak ztratil vědomí. Bylo to, jak kdyby se opil do nemoty a teď se probouzel. Myšlenky se mu honily hlavou, ale byly jako voda v řešetu.

Znovu se pokusil pohnout a podařilo se mu ruku protáhnout mezí mezi dvěma těly nad sebou. Zapřel se, ale pocítil strašnou slabost, možná na chvíli zase ztratil vědomí. Zkusil to podruhé. Těžce dýchal a panický strach v něm rostl. Netušil, kde je, netušil, kdo je, věděl jen, že se musí dostat ven. Zoufale začal volat o pomoc, jenže nikdo nepřicházel.

Sebral veškerou vůli, protože pochopil, že si musí pomoci sám. Tělo nad ním se mu konečně po strašném úsilí podařilo nepatrně poodsunout tak, že mohl skrčit nohy. Teď už to šlo lépe. Zapřel se jimi a z posledních sil odvalil jiné tělo, které tížilo jeho spodek. Chvilí se kroutil a měl pocit, že se dusí. Ale pak se mu povedlo tělo přizvednout a překulit stranou na jiné mrtvoly. To tělo, které ho dusilo, bylo ženské. Pěkná tvář byla znetvořená černými boláky. Jindřich netušil, že to tělo patří jeho manželce Kristině.

Toporně se posadil a rozhlédl. Byla noc a on spočíval v mělké, ale rozlehlé jámě mezi hromadami mrtvých těl, znetvořených stejně jako to ženské. Těžce vstal a z jámy se vydrápal ven. Padl do trávy a oddechoval. Byl zcela vyčerpaný. Ruku si dal před oči, měl na ní dva černé boláky. Byly prasklé a zaschlé. Nechápal to, ale bylo zřejmé, že morové onemocnění přežil. Vdechoval do plic svěží vzduch, který vál od řeky, a snažil se vybavit si víc. Ale nešlo to.

Věděl jen, že se jmenuje Jindřich. Hlavou se mu honily nejasné vzpomínky na jakousi dívku, která se jmenovala Břízka a s níž žil kdesi v lesích. Nakonec usnul.

Když se vzbudil, padala rosa a svítalo. Bylo mu chladno. Na sobě měl celkem slušné soukenné nohavice, chatrnou košili a zabalený byl do šedavého režného pláště, na jehož zádech byl namalovaný kalich. Plášť měl v půlce roztržený. Shodil ho z ramen a vrátil se do jámy s mrtvými těly. Vybral si pěkný modrý z kvalitního sukna, který stáhl z jakéhosi obtlouklého muže. Vzal mu i kožený opasek s dýkou. Když si opasek připnul, cosi jej na vnitřní straně tlačilo. Sundal ho proto a prohlédl. S potěšením zjistil, že jsou v něm zašité peníze. Celá hrst stříbrňáků, a dokonce čtyři zlaté dukáty. Věci zemřelých morem se nebál, on ho přežil, a už mu tedy ublížit nemohl.

Uvažoval, co podnikne. Měl hlad a potřeboval si odpočinout, aby nabral síly. Od jámy vedla cesta k nedalekým městským hradbám. To město neznal. Mezi mrtvé ho však museli přivést odtud. Zamířil k bráně, ale zrovna v té chvíli z ní vyjela kárka, tažená několika muži v šedavých pláštích a s kápěmi přes hlavu. Dva z nich měli v rukách sudlice. Zamířil k nim.

„Zůstaň, kde jsi!“ uslyšel polekaný hlas jednoho z ozbrojenců. „Jsi nakažený morem!“

„Uzdravil jsem se,“ namítl Jindřich chabě.

„Nikdo se nemůže uzdravit. Modli se za spásu své duše, ale k městu se nepřibližuj, nebo tě zabijeme. Tak to přikázali na radnici!“ varoval ho druhý.

Jindřich pokrčil rezignovaně rameny. Byl slabý, hlava ho bolela a celé tělo jej svědilo. Otočil se a zamířil po cestě nazdařbůh pryč od městských hradeb. Že to byl Žatec, se dozvěděl až mnohem později.

Asi po hodině cesty dorazil k vesnici. Hned první usedlost patřila rychtáři a byl v ní i šenk. Ale čeledín mu nedovolil vejít ani na dvůr. Hnal ho s vidlemi v rukách a ještě na něj pustil dva psy.